

ȘTEFAN

POVEȘTEA PRIMULUI OM CARE
ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU HRISTOS

ISBN 978-606-8195-83-4

Florence Morse Kingsley

Stephen: A Soldier Of The Cross

Traducător/ Bogdan Buzdugan

Redactor/ Nina Bercan

Lector/ Aniela Târnuacă

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout/ Andreea Mihaiu

Dtp/ Mihăiță Stroe

Editura Predania/ București

prietenii-predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

FLORENCE MORSE KINGSLEY

---

vol. II

ȘTEFAN

POVEȘTEA PRIMULUI OM CARE
ȘI-A DAT VIAȚA PENTRU HRISTOS

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PRECISIA

PREFAȚĂ

SUNT MAI MULȚI CARE MI-AU CERUT SĂ SCRUI această carte. Pot fi însă și unii care să conteste hotărârea mea de a o scrie. Aceștia vor striga sus și tare că „nu e îngăduit – și e drept să fie așa – ca cineva să pună vorbele și isprăvile scornite de mintea sa pe seama celor ce au fost pentru totdeauna hotărnicite în Cartea cărților. Condeiuul insuflării dumnezeiești a scris despre Ștefan tot ceea ce Dumnezeu a voit să știm noi despre el, prin urmare se cuvine să ne mulțumim cu asta.”

Adevărul este că povestea lui Ștefan e puțin cunoscută, căci lumina soarelui de-abia dacă a strălucit o zi, cu limpezime, asupra sa – și aceasta a fost cea din urmă zi a vieții lui pământești. Pe vremuri, erau oameni ce înfiripau din cenușă umbra palidă a unei flori, având credința că astfel o readuc la viață. În același fel, nu putem strânge oare și pulberea înmiresmată a acestei

viețuiri dispărute din scrierile și legendele vremilor trecute pentru ca astfel să realcătuiem o vagă imagine a frumuseții sale uitate?

Desigur că în ziua de astăzi, când imaginația e într-un neîncetat du-te vino cu totul pământesc, afundându-se în tot ceea ce e mai josnic, mai rău și mai vătămător, pentru a afla cine știe ce nou panaceu cu care săucidă, fie și pentru o clipă, durerea intensă din inima omului, ar fi bine să ne ridicăm privirea sufletească pentru a contempla vremurile în care amintirea lui Iisus Cel Viu era încă proaspătă în sufletul ucenicilor Săi; când vocea Sa le mai răsună încă în urechi; când slava norului ce Îl luase din fața ochilor lor încă mai stăruia asupra tuturor întâmplărilor obișnuite din viața lor de zi cu zi, preschimbându-le în mod minunat; când cuvintele „Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” /Matei 28, 20/ însemnau o prezență vie a tot mângâietoare și atotputernică.

Obișnuim să tânjim după alte vremuri, privind prin pâcla lor întunecată și oftând: „O, să-L fi cunoscut și eu cum L-au cunoscut ei! În zilele noastre grele și mohorâte nu mai e însă slavă să ne strălucească, nici glas să ne grăiască și nici vedere a Fiului Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.”

S-ar mai fi pogorât însă asupra noastră limbile de foc ale Duhului Sfânt dacă și atunci am fi trăit viața

pe care o ducem mulți în ziua de astăzi, mergând la biserică și la rugăciune doar pentru că e o îndatorire creștină, dând și sârmanilor din belșugul nostru, doar fiindcă altfel s-ar minuna vecinii noștri și, în rest, trăind ca cei de dinainte și după Potop, adică mâncând, bând și făcând din viața aceasta, dăruită nouă cu alt rost, o jalnică și neobosită încercare de înveselire. Ne-ar fi putut oare spune și nouă Cel Răstignit: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”? N-am fi strigat, mai degrabă, plini de groază și n-am fi fugit oare să ne ascundem în întuneric, de la lumina acelor ochi întristați, cum odinioară a făcut și Petru după ce se lepădase, cu blesteme și jurăminte, de Domnul?

Este și în ziua de azi Biserica Apostolică. Și astăzi Hristos pășește printre noi, pe pământ. Și acum Duhul lucrează cu putere ca pe vremuri, iar cel nevăzător, cel surd, precum și cel dat morții sunt sculați din toată slăbiciunea și neputința lor. Dar acestea nu sunt săvârșite doar în Templul frumos împodobit și nu doar în strălucirea sărbătorească a măreției slujbelor bisericești, ci și în odăile de sus mult mai umile, în care viteji ostași se ostenesc neîncetat pentru cei pierduți.

În asemenea locuri, ca și în liniștea sufletelor ce se pocăiesc poți atinge poala cămășii necusute, dintr-o bucată, a Mântuitorului, și iată cum tot omul ce o atinge e din nou întreg și se face sănătos.

CAPITOLUL I

CÂNTĂREAȚA OARBĂ

— ATOTMILOSTIVE NIL! TATĂL TUTUROR celor vii! Împodobit ești tu cu flori de lotus, rozalii precum Horus!

În timp ce cuvintele acestea răsunau, cu dulce glas, peste culmile stâncoase, cei doi bărbați care urcau povârnișul abrupt se opriră pentru o clipă, privind unul la celălalt.

— I-auzi ce glas are, zise unul dintre ei cu multă încântare. Cu adevărat, o voce de aur e numai bună să desfete auzul unor ascultători de neam împărătesc.

— Mai este unul, spuse tovarășul lui, ștergându-și fața încălzită de zăpușeală. Un băiat care e sacagiu.

— Bun! Vom căpăta și pe el bani frumoși. Amândoi sunt de mare preț și stau aici, risipindu-se precum apa vărsată pe jos, în deșert. De ce să dai aur pe robi când cresc sălbatici în deșert?

Și cel ce vorbise astfel, râse încetișor.

— Tu ești alesul zeilor, zise celălalt cu o licărire înveninată în ochii săi negri înguști. În înțelepciunea ta – de ceruri dăruită – nu uita însă că eu i-am găsit cuibărindu-se într-un cotlon al mormântului vechi de acolo, ca o pereche de rândunele.

— Băiatul ți-l iei tu.

— Dar cu ce drept hotărăști tu asta, prietene?

— Poți tu, atunci, să-i vinzi? O să cumpere oare prințesa de la tine robi? Jumătate din prețul celor doi îți va reveni ție – dacă îți e pe plac, bine, dacă nu...

Privește-mă! Sunt sora ta, ce te iubește,

Nu sta departe de mine, divinule!

Vino mai repede în lăcașul tău

Nu te mai văd. Nu te mai văd...

se auzi trilul cântăreței nevăzute.

— Ha! Cântecele lui Isis! Micuța e și evlavioasă, continuă ultimul vorbitor, care acum se oprise deodată din târguială. Hai! Ce zici? stăruie el. Primești jumătate din bani și-ai să vezi că vom obține un preț bun. Nimeni nu se descurcă mai bine în lucruri de acest fel ca...

— Nimeni nu e mai bun ca Besa, îi curmă celălalt vorba cu grosolănie. Fie și-așa, dar nu cumva să mă minți cu privire la preț, căci negreșit îți va părea rău!

Între timp ajunseseră în vârful culmii.

— Șt! Ai grijă să nu te vadă!

— Nu. Ai grijă, mai degrabă, să nu te audă, căci e oarbă.

— Oarbă?

— Da! E oarbă de tot. Dar ce mai contează dacă în gât are o pasăre așa frumos cântătoare? Căci și privighetoarei i se ia văzul.

Bărbații înaintau acum cu mare grijă – sandalele lor făceau un zgomot ușor pe platoul de piatră în care se deschideau câteva șanțuri adânc săpate în roca tare a stâncii. La intrarea uneia din grote stătea sau mai curând era ghemuită o fetiță. Părul ei negru cu reflexii albastrii, strâns și împletit în câteva cosițe groase, îi descopereau fruntea și dezvăluia privirilor chipul neted, cu trăsături delicate, și obrajii săi fini ciocolatii, ușor îmbujorați de căldură, care înspre gură dădeau în purpuriu. Ochii îi erau mari și negri, dar straniu de inexpresivi, ca și ochii mărețului zeu Ptah din templul de mai jos. Era îmbrăcată în genul acela de veșmânt de țărancă egipteană, un fel de robă fără nicio formă, din pânză albastră, la gât avea un șirag de bani lucitori, iar la zveltele sale glezne purta brățări cu clopoței din argint.

Auzind pașii celor ce veneau tiptil către ea, fata oarbă își plecă neliniștită capul.

— Tu ești, Seth? zise ea cu îndoială.

— Nu, micuțo, spuse unul dintre bărbați, înaintând către ea cu îndrăzneală, e doar un drumeț care a auzit o zeiță cântând de una singură într-o văgăună de munte. Ai auzit-o și tu?

Fata se trase înapoi în grotă îngustă, pe ai cărei pereți din piatră erau țipător zugrăvite toate isprăvile celui ce locuise cândva, înainte de ea, acolo. Nu-i răspunse în niciun fel.

— Mormântul acesta groaznic, bătuit de duhuri, nu e un loc potrivit pentru tine, continuă mios cel ce vorbise adineaori, căci doar tu ai vocea lui Isis însăși. Ar trebui să cânti în casa prințesei, fiind încununată cu ghirlande înmiresmate, și astea se vor petrece în curând de vei voi să mergi cu mine.

— Ascultă! adăugă el apoi poruncitor în graiul elinesc, vorbind tovarășului său. Iau eu fata – chipul frumos îi sporește valoarea. Nu contează că e oarbă. Tu rămâi însă și-l așteaptă pe băiat. Adu-l apoi în oraș, la locul cunoscut. Mâine îi vindem pe amândoi.

Vorbind astfel, stătea primejdios de aproape față de marginea stâncii pe care tocmai o urcase, având ochii negri ca de șarpe pironiți asupra fetei și mâna întinsă deja spre ea ca să o înhațe. Țâșnind în picioare cu iuțeala unei tigroaice, ea îl împinse brusc și neașteptat de puternic cu brațele sale tinere, viguroase, trimițându-l pe nefericit în prăpastie. Apoi cu un strigăt puternic, se răsuci și scăpând din brațele întinse ale celuiilalt, fugi și se ascunse într-o văgăună ce era tăinuită printre morminte. Bărbatul rămas în urmă, se uită lung după ea pentru câteva clipe în tăcere și apoi izbucni într-un răs scurt ce răsună batjocoritor.

— Pe toți cei șapte zei! Se pare că privighetorile nu-s ușor de prins. Și iată ce s-a ales de târgovețul de Besa... Pe Anubis! Nici că-mi pasă dacă a murit.

Aruncând o privire peste buza prăpastiei, zări de îndată o masă inertă de zdrențe sângerii, înfiptă într-o bucată de stâncă masivă. Începu a se foi încolo și încoace și bombănind îmbufnat de unul singur, porni hotărât la drum.

Între timp, fata se pitulase într-o crăpătură îngustă a stâncii, neîndrăznind nici să răsuflă, cu auzul încordat până la capăt, își ținea mâinile pe piept, ca și cum s-ar fi temut ca bătăile prea zgomotoase ale inimii să n-o dea de gol. Liniștindu-se însă după câteva clipe de tăcere, începu a plânge și a geme ușor, zicându-și:

— O, Isis, care ești atât de bună la suflet, ce s-a abătut oare asupra mea? O, Zeu al Soarelui, de ce nu stârpești toată răutatea asta din carul tău cel frumos strălucitor? Și ce dacă l-am ucis? Nu-mi pasă! A primit ce i se cuvenea după dreptate.

— Anat! Anat! se auzi strigând o voce. Unde ești?

— Ah, e Seth, își spuse fata, ridicându-se în picioare. Hei! Aici sunt!

— Dar ce cauți acolo? spuse neliniștit noul sosit. Ce s-a întâmplat?

Ca răspuns, fata izbucni într-un hohot de plâns, și clătinându-se în toate părțile, începu a se trage cu jale

de cosițele sale negre. Înmărmurit și înfricoșat, băiatul rămase cu ochii mari ațintiți asupra-i, apoi aruncând burduful cu apă și cănila zornăitoare de alamă ce le căra în spate, se plecă în genunchi lângă făptura micuță cuprinsă de spasme și punându-și mâna dimprejurul ei, începu a-i vorbi cu glas dulce și mângâietor:

— Anat, surioară, trebuie de îndată să-mi spui ce s-a întâmplat. N-ar fi trebuit să te las singură. Te-ai speriat, nu-i așa?

Astfel încurajată, fetița oarbă reuși să-i istorisească tot, chiar dacă prin frânturi și cuvinte pe jumătate de neînțelese.

— Te-a auzit cântând, micuțo, îi zise fratele ei, încruntându-și mânios sprâncenele, și te-ar fi luat de aici ca pe o pasăre.

— Da! spuse mânioasă fata. Dar asta nu e totul, a zis că mâine ar trebui să fim amândoi vânduți, deși cred că de-acum nu-i mai arde de așa ceva. Nu știi cum am făcut, dar am simțit deodată în mine o putere mare. L-am împins în prăpastie și l-am auzit căzând... și ajunsă aici cu povestirea, își ținu puțin răsufarea, scuturată de un tremur iute.

— Și bine ai făcut, micuțo! zise băiatul. Ce s-a întâmplat cu el nu mai contează, destul e că zeii ți-au ajutat ție. Celălalt, însă... Parcă spunea că erau doi? Se va întoarce negreșit! Trebuie să plecăm de-aici numaidecât!

— Și unde să mergem? întrebă Anat cu jale. Nu suntem decât niște păsări ce zboară ferindu-se dinaintea vânătorului, ca până la urmă tot în mâna lui să cadă.

— Nu e așa, micuțo. Vulturii când sunt urmăriți se ascund, zburând spre pustie. Așa vom face și noi. Știu eu un liman sigur, unde nu vei mai sta singură.

— Și plecăm acum?

— Da, chiar acum! Mai întâi să strâng toate lucrurile, nu sunt însă multe, așa că nu-mi ia mult timp.

Băiatul se ridică în picioare oftând și privi în zare, de la înălțimea cuibului lor de vulturi. Departe de ei, în jos, se întindea ca un strălucitor planșeu verde-albăstrui câmpia rodnică a Nilului, adumbrată ici și colo de câte un pâlcc de palmieri. Prin mijlocul acestui șes curgea ca un șuvoi de aur fluviul cel sfânt. Pe ambele maluri, înălțau zidurile albe și straniile turnuri multicolore ale cetății Memfis, care acum, în penumbra lucitoare a apusului de soare, arăta cu totul schimbată. Dincolo de acestea, se înșirau procesiunea sumbră a piramidelor, ce stăteau ca niște santinele solemne la granița cu deșertul, văzut de egipteni ca fiind nețăr-murit, credința acestora fiind că îndărătul fruntariilor sale aurii se întindea tărâmul celor adormiți.

5	Prefață	
8	Capitolul I	Cântăreața oarbă
15	Capitolul II	Din deșert sosesc vești bune
23	Capitolul III	La palatul arhiereului
30	Capitolul IV	În locul lui Iuda
37	Capitolul V	În Casa Regilor
45	Capitolul VI	Domnul din Ținutul de Miazăzi
53	Capitolul VII	Fariseul din Tarsus
64	Capitolul VIII	Un credincios al Nazarineanului
72	Capitolul IX	Tabăra din pustie
81	Capitolul X	Dromaderul alb
92	Capitolul XI	La Poarta Frumoasă
101	Capitolul XII	În sala Sinedriului
110	Capitolul XIII	La picioarele Apostolilor
121	Capitolul XIV	Un pahar cu apă rece
132	Capitolul XV	În căutarea fugarilor
143	Capitolul XVI	Un sul de pergament
153	Capitolul XVII	În temniță
162	Capitolul XVIII	Ai Căruia suntem și Căruia slujim

174	Capitolul XIX	La umbra zidului
187	Capitolul XX	În afara porții de la Jaffa
201	Capitolul XXI	Nicio pasăre nu cade
210	Capitolul XXII	Spinoase sunt căile păcatului
219	Capitolul XXIII	În Sinagoga nazarinenilor
226	Capitolul XXIV	Avertismentul
237	Capitolul XXV	Mânia Omului
248	Capitolul XXVI	Până în zori de zi
256	Capitolul XXVII	În valea morții
267	Capitolul XXVIII	Se ridică voalul
275	Capitolul XXIX	Dragostea ce veghează
282	Capitolul XXX	Sticluța de cristal
290	Capitolul XXXI	Un fir roșu
300	Capitolul XXXII	Ben Heseș în Ierusalim
309	Capitolul XXXIII	Mila lui Israil
319	Capitolul XXXIV	La ceasul al treilea
331	Capitolul XXXV	Pe Drumul Damascului
346	Capitolul XXXVI	Amuleta